

— Primamo ih rado! Šaljemo odmah naš čamac po njih!
— Zahvaljujem od srca, — završi zapovjednik »Lokruma«.

Mornari brže dovuku k brigantinu čamac što je bio privezan za krmu. Dvojica skoče unutra, ispruže vesla i naglo zaveslaju prema »Lokrumu«. Petar nije znao od puste sreće, što bi počeo. Srce mu još nikad u životu nije kucalo kao taj čas. Kako ne bi? Eno, sad, gleda svojim očima, njegov pobratim Ivo, pa prijatelj Dujam, spuštaju se u čamac! Prepoznaje ih po stasu. Eno, mornari su snažno zaveslali... Sad su mnogo bliže... Već im razabire lica! Još par zaveslaja, pa su njegovi mili uz »Svetu Margaretu«!

Nije Petar mogao da dočeka, kad će se oni prekrcati iz čamca, već je uzdigao svoje oči prema knezu, položio desnu ruku na svoje srce, bacio se knezu pred koljena, pa mu stao cjelivati ruku. I tako, kad su Ivo i Dujam stupili na palubu, ugledaju Petra u onom položaju, pa su se odmah i oni spustili na koljena, i klečeći se zagrlili. —

U taj trenutak pojavio se na palubi fra Anđeo. U prvi se mah zapanjio, na pogled one trojice zagrljene, a na koljenima! Ali, odmah mu je bilo sve jasno. Svrne pogled na kneza, koji je bio ganut do suza, pa uzdigne ruke u vis i klikne:

— Bog je velik i milostiv! To sam jučer rekao, a danas ponavljam! Evo najrječitijeg dokaza! Hvala Mu budi i slava!

Zapovjednici sad opet izmjene pozdrave, dadu obrnuti jedra, a mornari kapama stanu mahati jedni drugima.

Nije prošlo ni par časaka, »Lokrum« je proslijedio za Trst, dok je frankopanski brigantin nastavio put Kvarnera.

Treći dan poslije dolaska u Bakar obavilo se vjenčanje Ivana Celića s Jelkom Tomićevom. Obred je obavio fra Anđeo, a kumovali su knez Stjepan i bivši galijot Dujam Tvrde.

XIII.

GORKA ČAŠA JE ISKAPLJENA!

Godina je za godinom izmicala, pa ih je tako proteklo ništa manje od deset. —

Godine 1596. Jurjev-dan je osvanuo divan. Svuda naokolo nad plavim Kvarnerom nebo je bilo vedro kao riblje oko: ni traga najtanjem oblačiću, odnikle ni ćuha: sve je